

123 (123).
ARŞALUYS TAŞÇIYAN'IN ANLATTIKLARI
(1908, MALATYA DOĞUMLU)

Bizi Malatya'dan sürgün'e gönderdiklerinde ben henüz çocuktum. Türkler gelip evimize girdiler. Biz de ekmek pişirecektik; tandırı yakmıştık. Gelip bizi evi terk etmeye zorladılar; evimizi alt üst etmeye, yağmalamaya başladılar. Evi yağmalarken evde deri olduğunu gördüler; babam ayakkabı imalatçısıydı. Birbirlerine : "Bu adamı kesmeyelim; bu bize faydalı olur" dediler.

Bana yaklaştılar. Ben babamın elini tutuyordum; biri babama : "Bu çocuğu bana ver götürüyüm" dedi.

Ben ağlamaya ve "baba ben gitmem" diye bağırmağa başladım.

Babam beni ona vermedi.

Bizi sürüp Almaoğlu Bahçesi adı verilen bir yere götürdüler; ama, o bir bahçe değil, ıssız açık bir araziydi. Biz orda geceleri açık havada yattık.

Sabah gün ışıdığıında gelip bizi ayırdılar. Ermeni Gregoryenler bir tarafa, Protestanlar bir tarafa, Katolikler ise başka bir tarafa. Protestan ve Katolikleri sürgüne götürmediler. Sadece biz Ermeni Hıristiyanları koyun gibi sürgüne göndermeye karar verdiler. Ama evimizi yağmalarken zabıtlar babamın ayakkabıcı olduğunu gördükleri için : "Bu adamın bize faydası olur" dediler.

Kâğıdımızı mühürleyip bizi köyümüze geri gönderdiler. Evimize girip, yaşamaya devam ettik.